

Kolikrát můžete milovat doopravdy?

Glamour a USA Today: „Nejlepší kniha léta!

T. J. Reidová je hvězda na vzestupu!“

Jediné pravé lásky

**Taylor Jenkins
Reidová**

Mladá fronta

MLADÁ FRONTA

Jediné pravé lásky

Taylor Jenkins Reidová

Jediné pravé lásky

Taylor Jenkins Reidová

Mladá fronta

Přeložila Jana Mandelíková

Copyright © 2016 by Taylor Jenkins Reid

Translation © Jana Mandelíková, 2017

ISBN 978-80-204-4326-7

*Tohle je kniha o Actonu v Massachusetts.
Takže bych ji přirozeně ráda věnovala
Andy Bauchovi z Boxborough.
A Rose, Warrenovi, Sally, Bernie, Nikovi
a Zachovi z Encina v Kalifornii.*

Jsem zrovna na večeři s rodiči a svým snoubencem, když mi zavolá můj manžel.

Slavíme tátovy čtyřiašedesáté narozeniny. Táta má na sobě svůj oblíbený kašmírový svetr v barvě myslivecké zeleně, který jsme mu spolu se starší sestrou Marií věnovaly před dvěma lety. Myslím, že proto ho má tak rád. No, a taky proto, že to je kašmír. Nebudu si lhát do kapsy.

Máma sedí vedle něj ve vzdušné bílé halence a béžových kalhotách a snaží se potlačit úsměv. Ví, že se každou chvíli objeví malý dort se svíčkou a s písničkou. Odjakživa projevuje až dětinské nadšení, pokud jde o překvapení.

Naši jsou spolu pětatřicet let. Vychovali dvě děti a společně provozují úspěšné knihkupectví. Mají dvě rozkošná vnoučátka. Jedna z jejich dcer právě přebírá vedení rodinného podniku. Mají být na co pyšní. Jsou to pro mého otce hodně šťastné narozeniny.

Marie sedí vedle mámy z druhé strany. V takových okamžicích, kdy jsou obě tak těsně vedle sebe a dívají se stejným směrem, si uvědomuju, jak moc si jsou podobné. Čokoládově hnědé vlasy, zelené oči, drobná postava.

Já jsem ta, na kterou vyšel velký zadek.

Naštěstí jsem už dospěla k tomu, že mám svůj zadek ráda. Samozřejmě existuje spousta písní věnovaných kráse pozadí, a jestli jsem po třicítce na něco přišla, tak na to, že jsem připravená pokusit se být bez výhrad sama sebou.

Jmenuju se Emma Blairová a mám prostě velké pozadí.

Je mi třicet jedna, měřím sto šedesát osm centimetrů a mám krátké blond vlasy. Moje světle hnědé oči soupeří se souhvězdím pih na pravé lící kosti. Táta často v žertu říká, že v nich vidí Malý vůz.

Minulý týden mi můj snoubenec Sam daroval prsten, který sháněl dva měsíce. Je to diamant na kroužku z červeného zlata. Přestože to není můj první zasnubní prsten, je to poprvé, co nosím diamant. Když se na sebe podívám, je prsten to jediné, co vidím.

„To snad ne,“ pronese táta, když zahlédne trojici číšníků, mířící naším směrem s rozsvícenou porcí dortu. „Lidi, snad jste...“

Není to falešná skromnost. Táta zrudne pokaždé, když mu ostatní zpívají.

Máma se ohlédně, aby zjistila, co táta vidí. „Ale, Coline,“ řekne. „Nemrač se. Máš přece narozeniny...“

Číšníci náhle odbočí doleva a zamíří k jinému stolu. Táta očividně není sám, kdo se narodil v tento den. Máma pochopí, co se stalo, a snaží se to zamaskovat.

„... a právě proto jsem nechtěla, aby ti přinesli dort,“ prohlásí.

„Vzdej to,“ opáčí táta. „Prozradila ses.“

Číšníci mezitím donesou dort k jinému stolu, ale vtom se objeví vedoucí s další porcí. Teď míří všichni k nám.

„Můžeš se schovat pod stůl,“ navrhne Sam, „a já jim řeknu, že tu nejsi.“

Sam je pohledný v tom přátelském slova smyslu – což je myslím ten nejlepší způsob, jak být pohledný –, s laskavými hnědými očima, které jako by na každého pohlížely s něžností. Je vtipný. Opravdu vtipný. Když jsem se Samem začala chodit, všimla jsem si, že se mi kolem úst začínají rýsovat vrásky. Nejspíš to bude tím, že stárnu, ale nedokážu se zbavit pocitu, že je to proto, že se směju víc než kdykoli dřív. Co víc můžete po druhém chtít než vlídnost a smysl pro humor? Neřekla bych, že by pro mě bylo skutečně důležité ještě něco dalšího.

Dort dorazí k nám, všichni tátovi nahlas zazpíváme a on celý zrudne jako ředkvička. Pak se číšníci obrátí k odchodu a nám na stole zůstane obří porce čokoládového dortu s vanilkovou zmrzlinou.

Obsluhující nám tu nechali pět lžiček, ale táta je hned všechny shrábne. „Nevím, proč nám tady nechali tolik lžiček. Stačí mi jenom jedna,“ prohlásí.

Máma po nich sáhne a snaží se mu jednu sebrat.

„Ne tak rychle, Ashley,“ napomene ji táta. „Musel jsem přetrpět ten trapas. Zasloužil bych si ten dort sníst sám.“

„Jestli to chcete hrát takhle...“ prohlásí Marie, „tak až budu mít za měsíc narozeniny, objednejte mi prosím stejný výstup. Stojí to za to.“

Pak si lokne dietní koly a podívá se na mobil, kolik je hodin. Její manžel Mike je doma s mými neteřemi, Sophií a Avou, a Marie je jen zřídka kdy opouští na delší dobu.

„Měla bych vyrazit,“ řekne. „Omlouvám se, že odjíždím tak brzy, ale...“

Nemusí nic vysvětlovat. Máma i táta se zvednou, aby ji objali na rozloučenou.

Když odejde a táta konečně svolí k tomu, že si dort sníme společně, ozve se máma: „Bude to znít hloupě, ale opravdu mi to chybí. Chybí mi odcházet odněkud brzy, protože se už nemůžu dočkat, až se vrátím ke svým holčičkám.“

Vím, co bude následovat.

Je mi třicet jedna a budu se vdávat. Vím přesně, co bude následovat. „Poslyšte, už jste přemýšleli o tom, že byste mohli začít plánovat rodinu?“

Musím se držet, abych neobrátila oči v sloup. „Mami...“

Sam se směje. Může si to dovolit. Moje máma pro něj zastává pouze čestnou funkci matky.

„Zmiňuju to jen proto, že se objevují další a další studie o možných rizicích, když se dítě odkládá moc dlouho,“ dodá máma.

To jsou pořád nějaké studie, které tvrdí, že bych si měla pospíšet, a jiné studie, které dokazují, že spěchat nemusím. Jenomže já se rozhodla, že budu mít dítě, až se na to zatraceně budu cítit a až ho budu chtít, bez ohledu na to, co si moje máma přečte v *Huffington Post*.

Výraz v mé tváři naštěstí způsobí, že to hned odvolá. „No nic, no nic,“ mávne rukou ve vzduchu. „Mluvím už jako moje matka. Zapomeňte na to. Přestanu s tím.“

Táta se zasměje a obejmě ji kolem ramen. „Tak dobře,“ řekne. „Já už mám cukrové kóma a Emma se Samem mají jistě něco lepšího na práci, než tady sedět s námi. Zaplatíme.“

O patnáct minut později už stojíme všichni čtyři venku před restaurací a míříme ke svým autům.

Mám na sobě tmavě modré pletené šaty a silné punčocháče. Je to tak akorát, aby mě ochránily před chladným večerním vzduchem. Tohle bude asi jeden z posledních večerů, kdy jsem vyrazila ven bez teplého kabátu.

Je konec října. Podzim už naplno převzal vládu nad Novou Anglií. Listí je žluté a červené a co nevidět zhnědne a zkrabatí. Sam už ho musel u našich na zahradě shrabat. Až přijde prosinec a teplota prudce klesne, budou u nich s Mikem odhazovat snůh.

Ale ještě je ve vzduchu cítit závan tepla, takže si to užívám, dokud můžu. Když jsem žila v Los Angeles, nikdy jsem si teplé noci neužívala. Nikdy si tak nevychnutáte něco, co trvá věčně. To je jeden z důvodů, proč jsem se přestěhovala zpátky do Massachusetts.

Když vykročím k autu, zaslechnu slabé zvonění mobilního telefonu. Zvonění vychází z mé kabelky a já přitom jedním uchem poslouchám, jak se táta snaží zlanářit Sama, aby mu poskytl pár lekcí hry na kytaru. Táta má tu protivnou vlastnost, že se chce naučit hrát na každý nástroj, na který hraje Sam, a plete si fakt, že Sam je učitelem hudby, s faktem, že Sam je *jeho* učitelem hudby.

Hrabu se v kabelce, až konečně nahmatám tu jedinou věc, která svítí a bliká. Číslo nepoznávám. Předvolba 808 mi nic neříká, ale vzbudí můj zájem.

Poslední dobou nemá nikdo – kromě předvolby 978, 857, 507 nebo 617 pro Boston a jeho předměstí – důvod mi volat.

A je to hlavně předvolba 978, která pro mě vždycky znamenala domov, bez ohledu na to, kde jsem zrovna bydlela. Strávila jsem třeba rok v Sydney (612) a měsíce batůžkařením z Lisabonu (351) do Neapole (39 081). Líbánky jsem prožila v Bombaji (91 12) a roky žila blaženě v Santa Monice v Kalifornii (310). Ale když jsem se potřebovala vrátit „domů“, znamenalo to vždycky 978. A tady taky od té doby bydlím.

Vybaví se mi odpověď: 808 je Havaj.

„Haló?“ říkám, když zvednu telefon.

Sam se obrátí, aby se na mě podíval, a mí rodiče vzápětí taky.

„Emmo?“

Hlas, který v telefonu slyším, bych poznala kdykoli a kdekoli – je to hlas, který ke mně mluvil den co den celé roky. Hlas, o kterém jsem si myslela, že už ho nikdy neuslyším, hlas, kterému nemůžu ani teď uvěřit, že ho slyším.

Je to hlas muže, kterého jsem milovala od svých sedmnácti let. Muže, který ze mě udělal vdovu, když se jeho helikoptéra zřítila někde nad Pacifikem a on beze stopy zmizel.

Jesse.

„Emmo,“ řekne Jesse. „To jsem já. Jsem naživu. Vracím se domů.“

* * *

Myslím si, že snad každý má nějaký okamžik, který mu rozděluje život na dvě části. Když se ohlédnete zpátky na časovou osu svého života, někde na ní najdete ostrý zářez – nějakou událost, která vás změnila a která změnila váš život víc než kterákoli jiná.

Okamžik, který vytvoří „předtím“ a „potom“.

Třeba je to okamžik, kdy potkáte svou lásku, nebo kdy přijdete na to, co je vaše životní vášeň, nebo když se vám narodí dítě. Třeba je to něco báječného. Nebo něco tragického.

Ale pokud se to stane, dodá to vašim vzpomínkám zvláštní nádech, posune perspektivu vašeho života a vám se najednou zdá, že všechno, co jste kdy zažili, od této chvíle patří buď pod nálepku „před“, anebo „po“.

Dřív jsem si myslela, že pro mě takový okamžik nastal, když Jesse zemřel.

Jako kdyby k tomu v našem milostném příběhu všechno směřovalo. A všechno potom už byla jen reakce.

Jenže teď vím, že Jesse neumřel.

A jsem si jistá, že *tohle* je ten okamžik.

Všechno, co se stalo *před* dneškem, mi připadá jiné, a netuším, co se stane *po* něm.

Předtím

Emma a Jesse

Aneb jak se zamilovat a jak se zhroutit

Nikdy jsem nebyla ranní ptáče. Moje nenávisť k jasnému dennímu světlu byla nejsilnější na střední škole, v sobotu ráno, a to přesně v osm hodin a deset minut.

Táta vždycky zaklepal na moje dveře, přesný jako hodinky, a řekl: „Autobus odjíždí za třicet minut,“ ačkoliv tím „autobusem“ bylo jeho volvo a nemělo namířeno do školy, nýbrž do našeho rodinného obchodu.

Knihkupectví Blair Books založil strýc mého otce v šedesátých letech přesně na tomtéž místě, kde stojí dodnes – na severním konci Great Road v Actonu v Massachusetts.

Což jaksi znamenalo, že jakmile jsem byla dost stará na to, abych mohla být legálně zaměstnaná, musela jsem se postavit za pokladnu a markovat nákupy lidí, a to v týdnu několik odpolední po škole a v sobotu už od rána.

Na mě připadly soboty, protože Marie chtěla neděle. Výplatu si šetřila a v létě si pořídila tmavě modrý džíp Cherokee.

Seděla jsem v něm jen jednou jedinkrát, a to večer onoho dne, kdy si ho pořídila a kdy mě celá nadšená pozvala, abychom zajely do Kimball Farm pro zmrzlinu. Vzaly jsme půl litru čokoládové pro mámu a tátu a klidně jsme ji nechaly, aby se rozpustila, zatímco jsme seděly na korbě Mariina auta a v teplém letním počasí pojídaly tu svoji.

Stěžovaly jsme si na práci v knihkupectví, na to, že máma dává na brambory vždycky parmezán. Marie se mi přiznala, že kouřila trávu. Slíbila jsem, že mámě ani tátovi nic neřeknu. Pak se mě zeptala, jestli jsem se někdy líbala, a já odvrátila hlavu, protože jsem se bála, že na mně pozná, že ne.

„To je v pohodě,“ prohlásila. „Spousta lidí dostane první pusu až na střední škole.“ Měla na sobě khaki šortky a tmavě modrou košili a kolem krku dva tenké zlaté řetízky, které se ztrácely ve výstřihu někde v úžlabí podprsenky. Nikdy si košili nezapínala až nahoru. Vždycky měla zapnutý o knoflíček méně, než byste čekali.

„Jo,“ odvětila jsem. „Já vím.“ Ale mrzelo mě, že neřekla: „Já jsem dostala první pusu až na střední škole,“ protože to jsem chtěla slyšet. Netrápilo mě, že jsem nebyla jako ostatní lidi. Trápilo mě, že jsem nebyla jako *ona*.

„Všechno teď bude lepší, když budeš v prváku,“ řekla mi a vyhodila zbytek své mátové zmrzliny s čokoládou. „Věř mi.“

V ten okamžik, ten večer, bych věřila čemukoli, co by řekla.

Jenže ten večer byl, pokud jde o vztah s mou sestrou, výjimečný, byl to vzácný okamžik souznění mezi dvěma lidmi, kteří jinak pouze žili vedle sebe.

Když jsem začala chodit do prváku a trávil jsem spolu ve stejné budově každý den, vypracovaly jsme si systém, jak se míjet na chodbě, doma po večerech a ve škole přes den, jako bychom byli nepřátelé, kteří uzavřeli příměří.

Takže si představte to překvapení, když jsem se jednou v sobotu ráno – bylo to někdy na jaře v deváté třídě – vzbudila v osm deset a zjistila, že nemusím jít na směnu do Blair Books.

„Marie s tebou pojedeme koupit ti nové džíny,“ oznámila mi máma.

„Dneska?“ zeptala jsem se překvapeně. Protírala jsem si oči a přemýšlela, jestli to znamená, že můžu ještě spát.

„Ano, do nákupního centra,“ dodala máma. „Kup si, jaké chceš, je to na mě. Tady máš padesát dolarů. Ale jestli budou dražší, doplatíš si je sama.“

Potřebovala jsem nutně nové džíny, protože ty staré už jsem nosila tak dlouho, až jsem je prodřela. Měla jsem je dostat k Vánocům, ale nedokázala jsem si vybrat, protože se mi žádné nelíbily a přišlo mi, že mi ani žádné nesedí, až to máma vzdala. Byly jsme pro ně v nákupním centru dvakrát, ale po hodině se pokaždé vracely s prázdnou a máma měla co dělat, aby nevylítla z kůže.

Tohle pro mě byla úplně nová zkušenost. Máma se snažila být vždycky se mnou, celé mé dětství, jako kdyby toužila po mé společnosti. A mně se konečně povedlo být kvůli těm džínům tak pozitivní, že byla ochotná předat mě někomu jinému. A ještě k tomu v sobotu.

„A kdo bude u pokladny?“ namítla jsem. Hned jak jsem to vyslovila, už jsem toho litovala. Najednou jsem znervózněla, že jsem zazdila něco, co mohlo být docela fajn. Měla jsem prostě odpovědět: „Jasně“ a pomalu vycouvat, abych ji nevyplašila.

„Ten nový chlapec, co jsme ho přijali, Sam,“ odvětila máma. „To je v pořádku. Potřebuje si vydělat.“

Sam chodil do druháku na naši školu a jednoho dne vešel k nám do obchodu a zeptal se: „Nepotřebujete někoho na výpomoc?“, přestože jsme vlastně nikoho nehledali, a navíc většina teenagerů chtěla pracovat v obchodě s céděčky o kus dál v ulici. Naši ho okamžitě přijali.

Byl docela roztomilý – vysoký a hubený, s olivovou pletí a tmavě hnědýma očima, vždycky dobře naladěný –, jenže já zjistila, že ho nejsem schopná mít ráda, jakmile Marie prohlásila, že je „rozkošný“. Nedokázala jsem se přinutit, aby se mi líbilo cokoli, co se líbilo jí.

Nemůžu popřít, že tenhle přístup postupně zužoval okruh mých přátel, takže situace začínala být neudržitelná.

Marie měla ráda každého a každý měl rád ji.

Byla zlaté dítě, předurčené k tomu, být favoritem rodičů. Moje kamarádka Olive jí za zády tajně přezdívala „knihkupcova dcera“, protože Marie dokonce i *vypadala* jako dívka, jejíž rodiče vlastní knihkupectví, jako by snad existoval jistý specifický stereotyp, z něhož splňovala všechny parametry.

Četla knížky pro dospělé a psala poezii a zamilovávala se do literárních postav místo do filmových hvězd a mně a Olive z ní bylo na zvracení.

Když byla Marie stejně stará jako já, zapsala se na nepovinné hodiny tvůrčího psaní a rozhodla se, že bude „spisovatelkou“. Ty uvozovky jsou namístě, protože jediné, co kdy napsala, byla devítistránková detektivka, v níž, jak se ukázalo, byla vrahem mladší sestra hlavní postavy jménem Emily. Četla jsem ji a i já poznala, že to je naprostý škvár. Jenže ona ji přesto poslala do školního časopisu, kde se jim tak zalíbila, že ji tiskli devět týdnů na pokračování.

Tohle všechno hravě zvládala, a navíc byla jednou z nejoblíbenějších holek ve škole, což bylo o to horší a jenom to potvrzuje, že když jste dost hezcí, budete i oblíbení.

Já jsem zatím v knihovně potají četla zkrácené verze každé knihy, kterou jsme na angličtině dostali jako povinnou četbu. A doma mi přitom v pokoji ležel stoh románů, které mi rodiče darovali a v nichž jsem nepřelouskala ani jedinou stránku.

Měla jsem ráda hudební klipy, čtvrtěční televizní program NBC a každičkou zpěvačku, která vystupovala na festivalu Lilith Fair. Když

jsem se nudila, prohlížela jsem si máminy staré výtisky časopisu *Travel + Leisure*, vytrhávala obrázky a lepila si je na zeď. Prostor nad mou postelí se stal kaleidoskopem titulních stránek s Keanu Reevesem, textů z obalů desek Tori Amosové a dvojstran s obrázky italské riviéry a francouzského venkova.

A nikdo, opakují nikdo, by si mě nemohl splést s oblíbenou spolužačkou.

Naši žertovali, že jim zdravotní sestra v porodnici snad musela dítě vyměnit. Vždycky jsem se tomu smála, ale občas mi to nedalo a prohlížela jsem si fotky rodičů, když byli malí, a pak upřeně pozorovala svou tvář v zrcadle a hledala shodné rysy, které by mi potvrdily, že k nim patřím.

„Dobře, bezva,“ odpověděla jsem tehdy mámě, víc nadšená z toho, že nemusím do práce, než že budu trávit čas se svou starší sestrou. „V kolik odjíždíme?“

„Já nevím,“ odpověděla. „Domluv se s Marií. Já jedu do obchodu. Uvidíme se večer. Mám tě moc ráda, zlato. Hezky se bav.“

Když zavřela dveře mého pokoje, natáhla jsem se zase spokojeně na postel a chystala se užít si každíčkou minutu spánku navíc.

Někdy po jedenácté vtrhla do pokoje Marie a oznámila mi: „Tak dělej, jedem.“

Obešly jsme tři obchody a vyzkoušela jsem si dvanáctery džíny. Některé byly moc plandavé, jiné moc těsné, další měly moc vysoký pas.

Když jsem si zkoušela ty poslední, vyšla jsem před kabinku, kde stála Marie a k smrti se nudila.

Koukla na mě a prohlásila: „Vypadají dobře, ty berem.“ Sama byla oblečená od hlavy k patě ve věcech z Abercrombie & Fitch. Bylo to na přelomu tisíciletí a celá Nová Anglie byla oblečená od hlavy k patě ve věcech od Abercrombie & Fitch.

„Připadá mi, že mají divnej zadek,“ namítna jsem a ani se nehnula. Marie na mě pořád zírala, jako kdyby na něco čekala.

„Tak otočíš se, abych se podívala, jestli mají divnej zadek, nebo ne?“ řekla nakonec.

Otočila jsem se.

„Vypadá to, jako bys měla plínku,“ konstatovala.

„Vždyť to říkám.“

Marie obrátila oči v sloup. „Vydrž.“ Zakroužila prstem ve vzduchu, aby mi naznačila, že se mám vrátit do kabinky. Což jsem udělala.

Stáhla jsem ze sebe ty poslední džíny a ona mi přes dveře přehodila dovnitř jedny vybledlé s rovným stříhem.

„Zkus tyhle. Nosí je Joelle a ta má stejně velké zadek jako ty.“

„Pěkně děkuju,“ opáčila jsem a sundala kalhoty ze dveří.

„Já se ti jenom snažím pomoci,“ poznamenala a pak už jsem jen viděla, jak její nohy mizí. Jako by konverzaci skončila jen proto, že ji to víc nezajímalo.

Rozeplula jsem poklopec a snažila se do džín narvat. Musela jsem je přes boky hodně natahovat a malinko zastrčit břicho, abych je dokázala zapnout. Narovnála jsem se a prohlížela se v zrcadle, zapózovala jsem z jedné i z druhé strany a otočila hlavu, abych zkontrolovala, jak vypadám zezadu.

Zadek mám opravdu čím dál plnější, uvědomila jsem si, zatímco prsa jako kdyby začínala stagnovat. Přečetla jsem dost máminých časopisů *Glamour*, abych věděla, že se tomu říká „postava ve tvaru hrušky“. Břicho mám ploché, ale rostou mi boky. Olive začala nabírat na prsou a na bříše a já si často říkala, jestli by nebyl takový typ postavy lepší. Tvar jablka.

Mám-li však být k sobě upřímná, ve skutečnosti jsem si přála mít všechno to, co máma předala Marii. Střední zadek, střední prsa, hnědé vlasy, zelené oči a husté řasy.

Místo toho jsem podědila tátovy barvy – vlasy ani blond, ani hnědé, oči něco mezi hnědou a zelenou – spolu s postavou, která je jenom moje. Jednou jsem se mámy zeptala, kde jsem přišla k tak krátkým silným nohám, a ona mi klidně odpověděla: „Vlastně ani nevím.“ Jako by to nebylo to nejhorší, co mi mohla říct.

Jenom jedinou věc jsem na svém vzhledu měla opravdu ráda. Své pihy, ten shluk malých tmavých puntíků pod pravým okem. Máma puntíky vždycky přejížděla prstem, když mě jako malou ukládala ke spánku.

Milovala jsem svoje pihy a nenáviděla svůj zadek.

Takže když jsem tam tenkrát stála ve zkušební kabině, chtěla jsem prostě jenom džíny, ve kterých by můj zadek vypadal menší. Což, jak se zdálo, tyhle splňovaly.

Vyšla jsem z kabinky, abych se zeptala Marie na její názor. Bohužel jsem ji nikde neviděla.

Vrátila jsem se zpátky a uvědomila si, že tam není nikdo, kdo by mi poradil, jen já sama.

Znovu jsem se na sebe podívala do zrcadla.

Opravdu se mi líbí?

Mrkla jsem na etiketu. Třicet pět dolarů.

I s daní mi zbyde pořád dost peněz, abych si v občerstvení koupila kuřecí teriyaki.

Převlékla jsem se, zamířila k pokladně a zaplatila. Za odměnu jsem dostala tašku obsahující jedny džíny, které nebyly úplně nemožné.

Marie pořád nikde.

Rozhlédla jsem se kolem obchodu. Došla jsem až k Body Shopu, abych se podívala, jestli si tam nevybírám balzám na rty nebo sprchový gel. O třicet minut později jsem ji našla v Claire's, jak si kupuje náušnice.

„Všude jsem tě hledala,“ vyčetla jsem jí.

„Promiň, prohlížela jsem si šperky.“ Vzala si zpátky drobné, pečlivě je uložila do peněženky a sebrala malý bílý plastový sáček obsahující zaručeně falešné zlato, po kterém se jí na uších nejspíš objeví zeleňosedé skvrny.

Následovala jsem sestru, která sebevědomě vyšla z obchodu a zamířila k východu, kde jsme parkovaly.

„Moment,“ řekla jsem a zastavila se. „Chtěla jsem jít do bistra.“

Marie se ke mně otočila. Podívala se na hodinky. „Promiň, to nepůjde. Přijely bychom pozdě.“

„Kam?“

„Na plavecký závody.“

„Na jaký plavecký závody? O plaveckých závodech nikdo nic neříkal.“

Neodpověděla mi, ani nemusela. Už jsem poslušně kráčela za ní ochotná se přizpůsobit a jet, kam bude chtít.

Teprve když jsme seděly v autě, uráčila se mi sdělit podrobnější informace. „Graham je letos kapitánem plaveckého družstva,“ řekla.

Aha, no jo.

Graham Hughes, kapitán každého družstva, do kterého se dostal. Favorit na cenu „za nejlepší úsměv“ v ročence. Přesně ten typ člověka, s kterým by chodila i svatá Marie z Actonu.

„Skvělý,“ řekla jsem. Takže bylo jasné, že mě v nejbližší budoucnosti čeká nejen sledování závodu na padesát metrů volným stylem, ale posléze ještě čekání v Mariině autě, zatímco ona se bude s Grahamem muchlovat v tom jeho.

„Můžeme se po cestě aspoň stavit pro hamburger?“ přiznala jsem porážku.

„No jo, tak dobře,“ svolila.

A potom jsem sebrala veškerou sebedůvěru, kterou jsem našla, a dodala: „Ty platíš.“

Obrátila se ke mně a vysmála se mi do očí. „Je ti čtrnáct. Neumíš si snad sama koupit oběd?“

Měla tu neuvěřitelnou schopnost docílit toho, abych se cítila pito-mě, i když jsem si zrovna nejvíc věřila.

Zastavily jsme se v Burger Kingu a já si objednala Whopper Jr. Jedla jsem ho po cestě. Umazala jsem si ruce od kečupu a hořčice a musela jsem počkat, až zaparkujeme, než se mi podařilo najít ubrousek.

Marie se mě zbavila, hned jak jsme ve vzduchu ucítily chlor. Tak jsem se posadila na tribunu a snažila se zabavit sama.

Krytý bazén byl plný spoře oblečených, fyzicky zdatných kluků v mém věku. Nevěděla jsem kam s očima.

Graham se postavil na blok, ozval se hvizd píšťalky a už jsem sledovala, jak se noří do vody s lehkostí ptáka letícího vzduchem. Od chvíle, co skočil do vody, bylo jasné, že závod vyhraje.

Vzadu v druhém rohu jsem zahlédla Marii, jak poskakuje, silou vůle ho tlačí, aby vyhrál, věří v něj a fandí mu ze všech sil. Když se Graham ujal trůnu, vstala jsem, obešla tribunu z druhé strany, prošla tělocvičnou a šla hledat prodejní automat.

Když jsem se vrátila – o padesát centů chudší, o sáček chipsů Doritos bohatší –, zahlédla jsem Olive, jak sedí vpředu v davu spolu s rodiči.

Loni v létě, těsně předtím, než začala škola, jsem s Olive strávila den v jejím suterénním pokojíku a ona mi tenkrát prozradila, že si myslí, že by mohla být lesba.

Říkala, že to neví jistě. Jenom nemá pocit, že by byla úplně heterosexuální. Kluci se jí líbili. Ale začínala si myslet, že se jí možná líbí i holky.

Byla jsem si celkem jistá, že jsem jediný člověk, kdo to ví. A taky jsem si byla celkem jistá, že její rodiče začínají něco tušit. Ale do toho mi nic nebylo. Já měla za úkol být její kamarádkou.

Takže jsem dělala to, co kamarádky dělají, například jsem celé hodiny seděla a dívala se na hudební klipy, dokud nedávali *Torn* od Natalie Imbruglie, aby na ní mohla Olive oči nechat. Nebyl to úplně nezištný čin, vzhledem k tomu, že to byla moje oblíbená písnička a já snila o tom, že si nechám ušmíknout vlasy, aby vypadaly tak jako vlasy Natalie Imbruglie.

A úplně nezištná nebyla ani moje ochota sledovat vždycky jednou za pár týdnů *Titanic*, to když se Olive snažila přijít na to, jestli se jí tak líbí milostná scéna mezi Jackem a Rose proto, že ji přitahuje Leonardo DiCaprio, nebo Kate Winsletová.

„Čau!“ řekla, když jsem jí toho dne u bazénu vstoupila do zorného pole.

„Čau,“ odpověděla jsem. Olive na sobě měla bílé tílko pod rozepnutou světle modrou oxfordskou košilí. Dlouhé vlasy, černé jako uhel, měla rozpuštěné a volně jí spadaly do půli zad. Podle jména Olive Bermanová byste možná neuhodli, že je napůl Židovka a napůl Korejka, ale ona sama byla velmi hrdá na to, odkud pocházela jihokorejská rodina její matky, a stejně tak hrdá na to, jak krásné bylo její bat micva.

„Co tady děláš?“ zeptala se mě.

„Marie mě sem dotáhla a pak se na mě vykašlala.“

„Aha,“ přikývla Olive. „Pravá knihkupcova dcera. Je tady, aby fandila Grahamovi?“ Zašklebila se, když vyslovila Grahamovo jméno, a já jí byla vděčná, že jí Graham připadá taky tak směšný.

„Jo,“ odpověděla jsem. „Ale... moment, proč jsi tady ty?“

Olivin bratr závodně plaval, dokud loni neodmaturoval. Olive se pokusila dostat se do dívčího družstva, ale neuspěla.

„Bratranec Eli plave za Sudbury.“

Olivina máma odtrhla zrak od plaveckých závodů a pohlédla na mě. „Ahoj, Emmo. Pojď se posadit k nám.“ Když jsem usedla vedle Olive, paní Bermanová opět upřela pohled do bazénu.

Eli skončil třetí a paní Bermanová podvědomě sevřela ruce v pěst a pak zavrtěla hlavou. Obrátila se a podívala se na Olive a na mě. „Půjdu Eliho obejmout a utěšit a pak můžeme vyrazit domů, Olive.“

Chtěla jsem ji požádat, jestli bych nemohla jet s nimi. Olive bydlela jen pět minut od nás, náš dům stál víceméně mezi jejich domem a sjezdem z dálnice. Jenže jsem měla problém lidi o něco prosit. Raději jsem se tomu vyhýbala.

„Asi se půjdu podívat po Marii,“ oznámila jsem. „Zjistím, jestli už taky nepojedeme.“

„Můžeme tě vzít,“ nabídla mi Olive. „Že jo, mami?“

„Samozřejmě,“ odpověděla paní Bermanová, která už vstávala, aby se protáhla mezi zaplněnými tribunami. „Chceš se jít s Elim rozloučit? Nebo se potkáme u auta?“

„U auta,“ odpověděla Olive. „Ale pozdravuj ho ode mě.“

Pak strčila ruku do mého sáčku s chipsy a nabrala si.

„Tak jo,“ řekla, když byla její máma z doslechu. „Všimla sis tý holky na druhý straně bazénu, tý, jak mluví s tím klukem v červených plavkách?“

„Hm?“

„Ta holka s culíkem. Mluví s někým z Eliho týmu. Fakt si myslím, že je to asi ta nejvíc sexy holka na světě. Jako naprosto... jako... jaká kdy existovala.“

Pohlédla jsem k bazénu a hledala dívku s culíkem. Neúspěšně. „Kde je?“ zeptala jsem se.

„Hele, teď stojí u skokanského můstku,“ ukázala Olive tím směrem. „Přímo támhle. Vedle Jesseho Lerner.“

„Vedle koho?“ Sledovala jsem Olivin prst ukazující ke skokanskému můstku. A opravdu jsem zahlédla hezkou dívku s culíkem. Ale bylo mi to fuk.

Protože jsem taky zahlédla vysokého, štíhlého, ale svalnatého kluka vedle ní.

Měl hluboko posazené oči, ostře řezaný obličej, plné rty. Krátké, světle hnědé vlasy měl napůl spleené, napůl mu trčely do vzduchu, jak si sundal z hlavy koupací čepici. Podle plavek jsem poznala, že chodí do naší školy.

„Vidíš ji?“ domáhala se Olive odpovědi.

„Jo,“ odpověděla jsem. „Jo, je hezká. Ale ten kluk, s kterým mluvím... Jak jsi říkala, že se jmenuje?“

„Kdo? Jesse Lerner?“

„Jo, kdo je Jesse Lerner?“

„Jak to, že nevíš, kdo je Jesse Lerner?“

Otočila jsem se a podívala na Olive. „Já nevím. Prostě to nevím. Kdo to je?“

„Bydlí v ulici kousek od Hughesových.“

Otočila jsem se zpátky na Jesseho a sledovala, jak zdvihá ze země plavecké brýle. „Je v našem ročníku?“

„Jo.“

Olive ještě něco povídala, ale já ji už neposlouchala. Sledovala jsem Jesseho, jak míří se zbytkem svého družstva do šatny. Graham šel hned vedle něj, na chvíli mu položil ruku na rameno, ale pak ho v pomalu postupující frontě, která se vytvořila, předběhl. Mohla jsem nechat oči na tom, jak se Jesse pohybuje, s jakou sebedůvěrou klade jednu nohu před druhou. Byl mladší než všichni ostatní plavci – nováček ve školním týmu –, a přesto vypadal tak suverénně, když tam stál přede všemi ve svých mrňavých plavkách.

„Emmo,“ napomenula mě Olive. „Ty zíráš.“

Přesně v ten okamžik Jesse malinko pootočil hlavu a jeho pohled se na kratičkou, nepatrnou vteřinu zastavil přímo na mně. Podvědomě jsem odvrátila zrak.

„Cos říkala?“ zeptala jsem se Olive a snažila se předstírat, že ji poslouchám.

„Říkala jsem, že na něj zíráš.“

„Ne, nezírám,“ opáčila jsem.

V té chvíli se z druhé strany tribuny vrátila paní Bermanová. „Myslela jsem, že se máme potkat u auta,“ řekla.

„Promiň!“ Olive vyskočila na nohy. „Už jdeme.“

„Promiňte, paní Bermanová,“ omlouvala jsem se a následovala je za tribuny a ven ze stadionu.

Těsně předtím, než jsem vyšla ven, jsem se zastavila, abych se na Jesseho ještě jednou podívala. Zahlédla jsem záblesk jeho úsměvu. Byl široký a zářivý, s odhalenými zuby, a upřímný. Celý obličej se mu rozzářil.

Přemýšlela jsem, jaký by to byl pocit, kdyby ten úsměv patřil mně, kdybych byla příčinou takového úsměvu – a moje počínající zamilovanost do Jesseho Lernerera se zničehonic nafoukla jako obrovský balon, tak silný, že by dokázal vynést do vzduchu nás oba, kdybychom se ho chytili.

Ten týden jsem si Jesseho všimla ve škole na chodbě skoro každý den. Když jsem teď věděla, o koho jde, byl všude.

„Tomu se říká fenomén Baader-Meinhof,“ prohlásila Olive, když jsem to zmínila při obědě. „Brácha mi o tom zrovna říkal. Něčeho si ani nevšimneš, a pak zjistíš, jak se to jmenuje, a najednou je to všude.“ Olive se na okamžik zamyslela. „Ty jo. Já mám určitě fenomén Baader-Meinhof o fenoménu Baader-Meinhof.“

„Taky všude vidíš Jesseho?“ zeptala jsem se, protože jsem to vůbec nechápala. Dopoledne jsem prošla přímo kolem něj, když odcházel z hodiny španělštiny. Mluvil s Carolyn Beanovou u její skříňky. Carolyn Beanová byla kapitánkou dívčího fotbalového týmu. Měla blond vlasy stažené do drdolu a nosila sportovní čelenku. Nikdy jsem ji neviděla bez lesku na rty. Jestli má Jesse rád tenhle druh holek, nemám šanci.

„Nevídám ho o nic víc než normálně,“ řekla Olive. „Ale vídám ho často. Chodím s ním na matiku.“

„Kamarádíš se s ním?“ chtěla jsem vědět.

„Ani ne,“ odpovíděla Olive. „Ale je to milej kluk. Měla bys ho pozdravit.“

„Ty ses zbláznila. Nemůžu ho jen tak pozdravit.“

„Jasně že můžeš.“

Zavrtěla jsem hlavou a odvrátila pohled. „Plácáš nesmysly.“

„Ty plácáš nesmysly. Je to kluk ze třídy. Není to Keanu Reeves.“

Pomyslela jsem si: *Kdybych dokázala mluvit s Jessem Lernerem, Keanu Reeves by mi byl ukradený.*

„Nemůžu se mu jen tak představit, to je šílený,“ namítla jsem. Sebrala jsem tác a zamířila k odpadkovému koši. Olive šla za mnou.

„Bezva,“ utrousila. „Ale on je úplně v pohodě.“

„To neříkej! Je to pak ještě horší.“

„Chceš, abych ti tvrdila, že je protivnej?“

„Nevím! Já nevím, co chci, abys mi tvrdila.“

„Seš dost protivná,“ zarazila se Olive.

„Já vím! Ach jo, já jen... Tak pojď. Koupím ti balíček sušenek.“

Balíček sušenek za sedmdesát pět centů tenkrát stačil jako omluva za to, že byl člověk protivný. Když jsme kráčely k pultu, zalovila jsem rukou v kapse, abych spočítala, kolik mám drobných.

„Mám přesně dolar padesát,“ řekla jsem, když jsme se s Olive zradily na konec fronty. „Takže dost pro obě dvě.“ Zvedla jsem hlavu a viděla, jak Olive vykulila oči.

„Co je?“

Pohybem očí mě nasměrovala.

Přímo před námi stál Jesse Lerner. Měl na sobě tmavé džíny, tričko se Smashing Pumpkins a černé conversky One Star.

A za ruku držel Carolyn Beanovou.

Olive mě pozorovala a snažila se vyčíst mou reakci. Já však jen upřeně zírala dopředu a dokonale ztělesňovala naprosto nevzrušený klid.

A pak jsem sledovala, jak Carolyn Beanová pouští Jesseho ruku, sahá do kapsy, vytahuje tubičku pomády a maže si rty.

Jako by nestačilo, že ho drží za ruku, ještě má tu troufalost jeho ruku pustit!

Tenkrát jsem ji nenáviděla. Nenáviděla jsem tu pitomou fotbalistku s členkou a balzámem na rty s příchutí Dr. Peppera až do morku kostí.

Kdyby mě někdy chtěl držet za ruku, nikdy, nikdy, nikdy bych ho nepustila.

„Pojďme pryč,“ utrousila jsem k Olive.

„Jo,“ souhlasila. „Můžem si místo toho koupit něco v automatu.“

Odcházela jsem v depresi z nešťastné lásky a zamířila k automatům vedle hudebního sálu.

Koupila jsem dvě tyčinky Snickers a jednu podala Olive. Zakousla jsem se do své, jako by to bylo to jediné, co dokáže zaplnit prázdnotu v mém srdci.

„Je to za mnou,“ řekla jsem. „Naprostá pitomost. Ale je konec. Je to za mnou. Vážně.“

„Dobře,“ napůl se posmívala Olive.

„Ne, vážně,“ opakovala jsem. „Naprostý konec.“

„Jasně.“ Olive nakrčila obočí a našpulila rty.

A pak jsem za sebou zaslechla hlas.

„Emmo?“

Obrátila jsem se a zahlédla Sama, který vyšel ze sálu.

„Ahoj,“ odpověděla jsem.

„Nevěděl jsem, že teď máš přestávku na oběd.“

Přikývla jsem. „Mám.“

Byl trochu rozčuchaný a měl na sobě zelené tričko s nápisem „Bom Dia!“

„Tak zítra máme první společnou směnu, co?“ řekl. „Teda zítra v obchodě.“

„Aha,“ kývla jsem hlavou. „No jo.“ V úterý si Marie půjčila moje cédéčko od Fiony Apple, aniž by se mě zeptala, na což jsem nemohla říct nic jiného, než že je „děsná kráva“, jenže se to událo v doslechu rodičů. Za trest jsem dostala páteční směnu v knihkupectví. U nás doma jste se namísto zaracha nebo zákazů museli vykupovat prací. Extra směnami v obchodě nám rodiče udíleli lekce, a přitom získávali pracovní sílu zadarmo. A když mi přidělili páteční večer, znamenalo to, že se nebudu moct poflakovat s Olive a oni si spolu můžou večer zajít do kina.

„Zítra?“ divila se Olive. „Myslela jsem, že půjdem po škole k nám.“

„Promiň,“ řekla jsem. „Já zapoměla. Musím do práce.“

Vtom zazvonil zvonek, který naznačoval, že mám vyrazit k učebně zeměpisu.

„Ach jo,“ vzdychla Olive. „Musím běžet. Nechala jsem si učebnici ve skřínce.“

Ani ji nenapadlo, že by na mě měla počkat. Její dochvilnost nesmělo nic ohrozit.

„Taky bych měla vyrazit,“ řekla jsem Samovi, který, jak se zdálo, nikam nespěchal. „Píšem test ze zeměpisu.“

„Aha, tak jo, nechci tě zdržovat,“ odvětil. „Jenom jsem se chtěl zeptat, jestli nechceš svézt. Teda zítra. Po škole, do obchodu.“

Zmateně jsem se na něj podívala. Tedy nezmatlo mě to, co říkal. Chápala jsem ten jednoduchý fyzický úkon nasednutí do auta, které mě odveze ze školy do práce. Ale překvapilo mě, že mi to nabízí, že ho vůbec napadlo mi to nabídnout.

„Mám nově řidičák a zdědil jsem bratrovu camry,“ vysvětlil mi. Na střední škole se zdálo, že snad každý zdědil camry nebo corollu. „Tak jsem si říkal...“ Pohlédl mi do očí a pak stočil pohled stranou. „Že bys nemusela jezdit autobusem, a tak.“

Byl tak pozorný. A sotva mě znal.

„Jasně,“ souhlasila jsem, „to by bylo skvělý.“

„Potkáme se po škole na parkovišti?“ zeptal se.

„Bezva. Děkuju. To je od tebe fakt hezký.“

„V pohodě. Tak zítra.“

Když jsem kráčela k lítačkám na konci chodby a mířila do třídy, napadlo mě, že je možná načase kamarádit se, s kým chci já, a nesnažit se tak moc odmítat všechno, co se líbí Marii.

Možná že nastal čas být... prostě sama sebou.

Druhý den jsem si na sebe vzala červený pletený svetr a slušné kalhoty, vědoma si požadavku rodičů nikdy nenosit do obchodu džíny. Deset minut po posledním zvonění jsem zahlédla Sama, jak se opírá o kapotu auta a čeká na mě na školním parkovišti.

„Ahoj,“ pozdravila jsem, když jsem přišla blíž.

„Ahoj.“ Přešel na mou stranu auta a otevřel mi dveře. Nikdo mi zatím ještě nikdy neotevřel dveře od auta kromě mého otce, který to ovšem dělal většinou v žertu.

„Aha,“ řekla jsem, sundala batoh a položila ho na přední sedadlo. „Děkuju.“

Sam se na okamžik zatvářil překvapeně, jako by si nebyl jistý, za co mu děkuju. „To za ty dveře? Rádo se stalo.“

Posadila jsem se do měkkého sedadla spolujezdce, zatímco Sam přešel na svou stranu vozu. Když nasedl a otočil klíčkem v zapalování, nervózně se na mě usmál. A pak se zničehonic z reproduktorů ozval hlasitý jazz.

„Promiň,“ řekl. „Někdy se po ránu potřebuju pořádně nakopnout.“ Zasmála jsem se. „To je v pohodě.“

Ztlumil hudbu, ale nevypnul ji, a já poslouchala, jak se tiše rozléhá autem. Sam zařadil zpátečku, natočil se ke mně, položil si paži na opěradlo mého sedadla a pak vycouval ze stání.

V autě měl nepořádek. U nohou mi ležely papíry, na palubní desce se povalovaly obaly od žvýkaček a trsátka. Pohlédla jsem na zadní sedadlo a spatřila kytaru, harmoniku a dvě černá pouzdra na hudební nástroje.

Obrátila jsem se znovu čelem dopředu. „Kdo to je?“ zeptala jsem se a ukázala na přehrávač. Sam sledoval vytrvalý proud aut po levici a čekal, až bude příležitost najet na silnici.

„Mingus,“ odpověděl, aniž by na mě pohlédl.

Objevila se malá mezera mezi auty, možnost připojit se k nekončícímu proudu. Sam pomalu najížděl, pak rychle odbočil a ladně se mezi ně zařadil. Uvolnil se a podíval se opět na mě.

„Charles Mingus,“ vysvětloval. „Máš ráda jazz?“

„Vlastně ho neposlouchám. Takže nevíím.“

„Tak dobře,“ řekl Sam a zvýšil hlasitost. „Poslechneme si to a uvidíš.“

Přikývla jsem a usmála se, abych ukázala, že jsem pro. Jediný problém byl, že jsem během tří vteřin věděla, že Charles Mingus není nic pro mě, a netušila, jak Sama zdvořile požádat, aby to vypnul. Tak jsem neřekla nic.

Když jsme vešli do knihkupectví, táta stál u pokladny. Jakmile mě spatřil, obličej se mu rozzářil.

„Ahoj, zlatíčko,“ řekl mi na přivítanou. A pak se na okamžik otočil. „Ahoj, Same.“

„Ahoj, tati,“ odpověděla jsem. Vůbec se mi nelíbila představa, že mi táta říká zlatíčko před lidmi ze školy. Ale kdybych kvůli tomu brblala, bylo by to jenom horší, tak jsem to nechala být.

Sam zamířil přímo dozadu do obchodu. „Jenom si odskočím a hned budu zpátky, pane Blaire, abych vás vysvobodil.“

Táta zvedl palec a pak se obrátil ke mně. „Pověz mi, jaký jsi měla den,“ požádal mě, zatímco jsem si ukládala aktovku pod pokladnu. „Začni od začátku.“

Rozhlédla jsem se a viděla, že jediným zákazníkem v obchodě je starší muž, který si čte nějaké vojenské paměti. Předstíral, že knihou jen listuje, nicméně se zdálo, že je jejím obsahem zcela pohlcený. Napůl jsem očekávala, že si olízne prst, aby obrátil stránku, nebo si založí růžek u zajímavé kapitoly.

„Neměl jsi vzít mámu na rande?“ zeptala jsem se táty.

„Kolik si myslíš, že mi je?“ opáčil a pohlédl na hodinky. „Ještě nejsou ani čtyři. Myslíš, že beru mámu na dětský promítání?“

„Já nevím,“ pokrčila jsem rameny. „To vy jste mě dneska donutili pracovat, abyste spolu mohli vyrazit do kina.“

„Donutili jsme tě dneska pracovat, protože jsi byla hrubá na svou sestru,“ opravil mě. Mluvil věcným tónem, bez jakéhokoli obviňování. Naši nikdy necítili vůči nám nějakou zášť. Jejich tresty byly spíš takovou formalitou. Jako by se museli držet nějakých pravidel, která jim nastavil někdo jiný. *Udělala jsi tohle, tak my musíme udělat tohle. Všichni udělejme, co je potřeba, ať to máme za sebou.*

Změnilo se to o pár let později, když jsem jim zavolala uprostřed noci a požádala je, aby mě vyzvedli na policejní stanici. To už bylo jiné kafe. Najednou jsem je skutečně zklamala. Ale předtím o nic nešlo a disciplína byla spíš jen taková hra.

„Vím, že s Marií nejste nejlepší kamarádky,“ prohlásil táta, když rovnal stoh záložek ležících vedle pokladny. Někdy v šedesátých letech, kdy bylo knihkupectví otevřeno, nechal můj prastrýc vyrobit tyhle děsně trapné záložky s glóbusem a letadlem, které ho oblétavalo kolem dokola. Stálo na nich: „Přečtěte si knihu – procestujete svět!“ Táta je natolik zbožňoval, že je nedovolil zmodernizovat. Nechával si je tisknout stále znovu a znovu.

Kdykoli jsem některou vzala do ruky, překvapilo mě, jak dokonale představují přesně to, co jsem na našem knihkupectví nesnášela.

Procestuju svět tak, že *ho opravdu procestuju*.

„Ale jednoho dne, a bude to dřív, než si myslíš, vy dvě zjistíte, jak moc se navzájem potřebujete,“ pokračoval táta.

Dospělí pubertákům rádi vykládají, že „jednoho dne“ a „dříve nebo později“ se stane spousta věcí. Hrozně rádi říkají, že se něco stane „dřív, než bys řekl“, a ještě raději dodávají, jak ten čas „letí“.

Později jsem zjistila, že skoro všechno, co mi rodiče v tomto ohledu říkali, byla pravda. Čas na vysoké škole opravdu „letěl“. Opravdu jsem „dříve či později“ změnila názor na Keanu Reevese. Na druhé straně třicítky jsem se ocitla „dřív, než jsem si toho všimla“. A přesně jak táta předpověděl tenkrát odpoledne, „jednoho dne“ jsem svou sestru velice, velice potřebovala.

Jenže tenkrát jsem to ignorovala, stejně jako ostatní pubertáci v celé zemi ignorovali skoro všechno, co jim rodiče říkali.

„Marie a já nebudeme kamarádky. Nikdy. A přála bych si, abyste s tím už přestali.“

Táta mě vyslechl, pomalu pokýval hlavou a pak odvrátil pohled, aby se soustředil na rovnání dalšího stohu záložek. Potom se na mě opět podíval. „Rozumím a přijímám,“ řekl, což říkal vždycky, když se rozhodl, že už o něčem nebude dál mluvit.

Sam přišel ze zadu a přidal se k nám u pokladny. Zákazník, který si četl tu vojenskou knihu, se s ní objevil u pultu a požádal nás, abychom mu ji zarezervovali. Bezpochyby se zítra vrátí, aby pokračoval v četbě, jako kdyby mu patřila. Táta předstíral, že ho to nesmírně těší. Můj táta uměl být velmi okouzlující k cizím lidem.

Hned jak ten pán odešel, vyšla ze zadu z kanceláře máma. Táta si jí bohužel nevšiml.

„Musím říct mámě, že už je čas,“ řekl. Pokusila jsem se ho zarazit, ale on pootočil hlavu a zakřičel: „Ashley, Emma a Sam jsou tady!“

„Proboha, Coline,“ napomenula ho máma a zacpala si uši. „Vždyť jsem vedle tebe.“

„Jé, promiň.“ Táta provinile zkroutil obličej, a pak se zlehka dotkl jejího ucha. Takováto gesta, drobné intimní interakce mezi nimi, ve mně budily podezření, že mí rodiče ještě stále provozují sex. Ta představa mě odpuzovala, ale zároveň mě to svým způsobem uklidňovalo.

Olivini rodiče byli snad pořád na pokraji rozvodu. Mariina kamarádka Debbie u nás před pár lety v podstatě dva měsíce bydlela, zatímco se její rodiče snažili doladit své odloučení. Byla jsem dost chytrá na to, abych věděla, jaké mám štěstí, že mám rodiče, kteří se stále milují.

„Tak dobře, když už tu jste oba, můžeme vyrazit,“ řekla máma a zamířila zpátky do kanceláře, aby si vzala věci.

„Myslela jsem, že na rande jdete později,“ divila jsem se.

„To jdeme, ale proč bychom tady tvrdli, když máme dceru, která za nás bude pracovat?“ opáčil táta. „Když sebou hodíme, budeme doma včas, abychom stihli diskospánek.“

„Co to je, ten diskospánek?“ zeptal se Sam.

„Pozor, Same, to je léčka,“ varovala jsem ho.

Sam se zasmál. Nestávalo se mi často, že bych někoho rozesmála. Nebyla jsem tak vtipná jako Olive. Ale se Samem jsem najednou měla pocit, že bych možná vtipná být mohla.

„Diskospánek, drahý Samueli, je šlofik, který si dopřeješ předtím, než vyrazíš ven na párty. Víš, dřív v sedmdesátých letech...“

Poodešla jsem stranou, už předem znuděná, a začala jsem přerovnávat stolec s bestsellery u okna. Marie tam občas propašovala svoje oblíbené knížky, aby podpořila své milované spisovatele. Mě zajímalo jen to, aby byly štosy knih hezky vyrovnané. Neměla jsem ráda přečuhující rohy.

Náladu mi zvedlo, až když jsem zaslechla, jak Sam reaguje na historiku mého otce o tom, jak vyhrál soutěž na diskotéce v Bostonu. Zasmál se a řekl: „Nerad to říkám, ale není to moc k smíchu.“

Narovнала jsem se a ohromeně pohlédla přímo na Sama.

Táta se zasmál a zavrtěl hlavou. „Když jsem byl tak starý jako ty a někdo dospělý mi vyprávěl nudnou historku, víš, co jsem udělal?“ „Zapamatoval sis ji, abys nás s ní mohl otravovat?“ přisadila jsem si. Sam se znovu zasmál. Táta, ačkoliv chtěl předstírat, že je dotčený, se rozesmál. „Zapomeňte na to. Hezky tu zůstaňte a pracujte, zatímco já si budu užívat.“

Se Samem jsme na sebe pohlédli.

„Aha. Kdo se směje naposled?“ škádlil nás táta.

Objevila se máma s jejich věcmi a během pár minut už byli oba venku, nasedali do auta a mířili domů, aby si zdřímli. Chvilí jsem byla v šoku, že obchod svěřili mně a Samovi. Dva teenageři, kterým ještě nebylo sedmnáct, a mají veškerou zodpovědnost? Najednou jsem si připadala strašně dospělá.

A pak se objevila Margaret, zástupkyně vedoucího, a mně došlo, že ji naši zavolali, aby na nás dohlédla.

„Budu vzadu pracovat na rozvrhu pro příští týden,“ řekla, jakmile vešla do dveří. „Kdybyste něco potřebovali, houkněte na mě.“

Pohlédla jsem na Sama, který stál u pokladny a opíral se lokty o pult.

Přešla jsem do oddělení životopisů a začala jej taky přerovnávat. V obchodě bylo mrtvé ticho. Zdálo se skoro nesmyslné mít tady dva lidi, jednoho vpředu a jednoho vzadu. Ale věděla jsem, že jsem tady za trest a Sam je tady proto, že mu naši chtěli dát práci.

Rozhodla jsem se, že jestli nikdo nepřijde, sednu si na zem a budu si listovat v průvodcích Fodor's.

„Tak co si myslíš o Charlesi Mingusovi?“ zeptal se najednou Sam. Překvapilo mě, že odešel od pokladny a začal jen pár uliček ode mě přerovnávat časopisy.

„Teda... ehm,“ váhala jsem. „No... fakt dobrý.“

Sam se zasmál. „Ty lhářko. Nelíbilo se ti to.“

Otočila jsem se, pohlédla na něj a zahanbeně přiznala barvu. „Pro-miň. Fakt ne. Nelíbilo se mi to.“

Sam zavrtěl hlavou. „To je naprosto v pohodě. Aspoň už to víš.“

„Jo, když se mě někdo zeptá, jestli mám ráda jazz, můžu říct ne.“

„Ale jazz se ti třeba ještě může líbit,“ oponoval. „To, že se ti nelíbí Mingus, ještě neznamená...“ Odmlčel se, když spatřil výraz v mé tváři. „Tys už odepsala veškerý jazz?“

„Asi jo?“ přiznala jsem se zahanbeně. „Myslím, že jazz není nic pro mě.“

Chytil se za hrud, jako kdybych ho bodla do srdce.

„Ale no tak,“ řekla jsem. „Určitě existuje spousta věcí, co se líbí mně, a ty je nesnášíš.“

„Zkus to,“ vyzval mě.

„*Romeo a Julie*,“ prohlásila jsem s jistotou. To bylo ve škole osvědčené a konečné dělítko mezi kluky a holkami.

Sam měl oči upřené na časopisy před sebou. „Ta hra?“ zeptal se.

„Ten film!“ opravila jsem ho.

Zavrtěl hlavou, jako kdyby netušil, o čem mluvím.

„Tys nikdy neviděl film *Romeo a Julie* s Leonardem DiCapriem?“ Věděla jsem, že existují i jiné verze Romea a Julie, ale pro mě tenkrát neexistoval jiný Romeo než Leo. Jiná Julie než Claire Danesová.

„Nové filmy moc nesleduju,“ odvětil Sam.

Do obchodu vešla matka se synem a zamířili dozadu, přímo do oddělení dětské literatury. „Máte *Králíčka Sametáčka*?“ zeptala se matka.

Sam přikývl a vedl ji ke štosu knih úplně vzadu.

Přesunula jsem se k pokladně. Když se vrátili, byla jsem připravená namarkovat nákup a uložit ho do zelené igelitky spolu se záložkou. Přečtete si knihu – procestujte svět! Sotva vyšli ze dveří, otočila jsem se na Sama. Stál opodál, opíral se o pult a lelkoval.

„Tak co teda rád děláš?“ zeptala jsem se ho. „Když se ti nelíbí filmy.“

Sam se zamyslel. „No, musím se hodně učit,“ odpověděl. „A navíc, kromě práce tady a toho, že hraju v proměnné kapele, v orchestru a v jazzové skupině... nemám moc času.“

Zadávala jsem se na něj. Čím dál míň jsem myslela na to, že si Marie myslí, že je roztomilý, a čím dál víc na to, že tak připadá i mně.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekla jsem a přešla od knih k němu.

„Myslím, že tak rozhovor většinou probíhá, takže jasně, můžeš,“ mrkl na mě.

Zasmála jsem se. „Proč pracuješ tady?“

„Jak to myslíš?“

„Přece když máš tolik práce, proč trávíš ještě čas v knihkupectví?“

„Aha,“ zamyslel se Sam. „No, musím si platit pojištění na auto a chci si pořídit mobil, s čímž rodiče souhlasí, pokud si ho zaplatím.“

Tomuhle jsem rozuměla. Skoro každý měl po škole nějakou práci, až na ty, kterým se v létě podařilo získat třeba místo plavčíka a nějakým záhadným způsobem si vydělat tolik, aby jim to stačilo na celý rok.

„Ale proč *tady*? Mohl bys pracovat v tom obchodě s céděčky. Nebo v hudebninách na hlavní třídě.“

Sam nad tím chvíli uvažoval. „Já nevím. Taky mě napadlo, že se tam přihlásím. Ale... asi jsem chtěl pracovat někde, kde to s hudbou nemá nic společného,“ řekl nakonec.

„Jak to myslíš?“

„No, hraju na šest hudebních nástrojů. Nesmím přestat zkoušet. Na klavír hraju aspoň hodinu denně. Takže je fakt fajn, když mám něco, kde se nemusím zabývat mollovou stupnicí a tempem a...“ Zdálo se, že se na chvíli ponořil do vlastního světa, ale pak se zase vynořil. „Někdy prostě potřebuju něco úplně jiného.“

Nedokázala jsem si představit, jaké to je, být jako on, mít něco, pro co bych byla tak zanícená, že bych si od toho musela občas odpočinout. Neměla jsem pro nic žádnou zvláštní vášeň. Věděla jsem jen to, že nesdílím vášeň se svou rodinou. Že nesdílím jejich vášeň pro knihy.

„Na jaký nástroje?“ zeptala jsem se ho.

„Cože?“

„Na jakých šest nástrojů hraješ?“

„Aha,“ řekl.

Vtom do dveří vstoupila trojice dívek ze školy. Neznala jsem je jménem, ale vídala jsem je na chodbách. Byla jsem si celkem jistá, že to jsou druhačky. Smály se a poštuchovaly jedna druhou a mě a Sama si vůbec nevšímalý. Tu nejvyšší zaujala nová beletrie, zatímco druhé dvě se zastavily nad výprodejem, probíraly se knihami a chechtaly se.

„Klavír,“ odpověděl Sam. „Ten byl první. Začal jsem s ním ve druhý třídě. A pak, počkej...“ Vztyčil palec, jak začal vypočítávat, a s každým dalším nástrojem zvedl další prst. „Kytara – elektrická i akustická, ale počítám je jako jeden nástroj, plus basa – elektrická a akustická, což taky počítám jako jeden nástroj, i když jsou úplně jiný.“

„Takže zatím jsme na pěti, i když říkáš, že ve skutečnosti jsou jen tři.“

Sam se zasmál. „Přesně. A pak bicí, trochu. Na ty umím nejmíň. S těma jen tak koketuju, ale lepším se. A taky trubka a pozoun. A nedávno jsem si pořídil ještě harmoniku, jen abych zjistil, jak rychle se na ni naučím hrát. Zatím mi to jde.“

„Takže sedm,“ řekla jsem.

„No jo, ale harmonika se taky nepočítá, aspoň prozatím ne.“

V tom okamžiku jsem si přála, aby mě naši přinutili vzít do ruky hudební nástroj ve druhé třídě. Připadalo mi, že teď už je skoro pozdě. Je snadné říct si, že je na něco pozdě. Začala jsem s tím už ve čtrnácti.

„Je to jako s cizími jazyky?“ zeptala jsem se ho. „Olive vyrostla v rodině, kde se mluví anglicky a korejsky, a říká, že se jí teď nové jazyky učí snadno.“

Sam se nad tím zamyslel. „Jo, úplně stejný. Já jsem jako dítě mluvil trochu portugalsky. A při hodinách španělštiny dokážu některá slova vytušit. Stejný to je, když umíš hrát na kytaru a pak se učíš na basu. Rozhodně se to překrývá.“

„Proč jsi mluvil portugalsky?“ zeptala jsem se. „Totiž, vaši jsou z Portugalska?“

„Máma je Brazilka z druhý generace. Ale nikdy jsem nemluvil plynule, nebo tak. Jen sem tam pár slovíček.“

Vysoká dívka zamířila k pokladně, takže jsem odložila knihu, kterou jsem držela v ruce, a setkaly jsme se u pultu.

Koupila si román od Danielle Steelové. Když jsem ho namarkovala, řekla: „To je pro mámu. K narozeninám,“ jako kdybych ji nějak soudila. Což jsem nedělala. Nikdy. Mnohem víc mě trápilo, že všichni ostatní soudí mě.

„Určitě se jí to bude líbit,“ dodala. Předložila jsem jí účtenku a ona vytáhla kreditní kartu a podala mi ji.

Lindsay Beanová.

Ta podoba byla najednou do očí bijící. Vypadala jako starší vytáhlejší verze Carolyn. Zabalila jsem knihu a tašku podala dívce. Sam, který mě sledoval, ukázal na záložky, aby mi je připomněl. „Aha, moment,“ vyhrkla jsem. „Ještě dostaneš záložku.“ Vzala jsem jednu a strčila ji do tašky.